

V bezpečí
je udrží jen ticho

PÍSEŇ

Graham Masterton

MRTVÝCH

HOST

PÍSEŇ
Graham Masterton
MRTVÝCH

Přeložila Radka Klimičková
Brno 2022

Dead Men Whistling

Copyright © Graham Masterton, 2018

Cover pictures by misfire_studio / Shutterstock.com
and from open sources

Translation © Radka Klimičková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0654-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0655-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1398-7 (MobiPocket)

Níl a fhios ag aon duine cá bhfuil fód a bháis.

Nevíš dne ani hodiny.

Irské přísloví

1

O'Reganovi zrovna v kuchyni snídali, když někdo začal neodbytně tisknout tlačítko jejich domovního zvonku.

„Někdo pšišel, tati!“ oznámila tříletá Grainne s pusou umazanou od kaše.

Kieran se přes kuchyni podíval na Moiru, která stála u sporáku a smažila bramborové placky. Na tváři se jí objevil neklid a odložila obrabečku. Zvonění pořád neustávalo.

„Mám tam dojít?“ zeptal se pětiletý Riordan a sklouzl ze židle.

Neznámý návštěvník venku zvonil dál, ale poté se začalo ozývat i bušení na dveře. Kieran Riordanovi položil ruku na rameno a řekl: „Ne, ne, já tam zajdu. Ať je to kdokoli, zdá se, že ho něco pořádně naštvalo.“

„Kierane,“ ozvala se Moira nervózně a sundala pánev ze sporáku. Bylo osm hodin a v kuchyni stále vládlo příšeří. Na okně se třpytily velké lesklé kapky deště.

„Klid, to bude jen starý Roddy. Jde si postěžovat, že děti na ulici hrály tu pitomou hru, jak se s hurlingovou pálkou snaží co nejpručeji odpálit míček. Nejspíš mu promáčkly karoserii. Jenom proto, že jsem policajt, si myslí, že bych měl čtyřia dvacet hodin denně hlídat celou čtvrt.“

Vstal a vyrazil ke dveřím z kuchyně, ale Moira se ozvala znovu. „Kierane,“ zavolala na něj a musela zvýšit hlas, aby překřičela neustávající zvonění a bušení. Malá Grainne si rukama zacpala uši. V jedné stále držela lžici, ze které teď kapala kaše.

„Ničeho se neboj, miláčku,“ odvětil Kieran. Chtěl tím Moirě připomenout, že si v poslední době nechává ve vnitřní kapse kabátu, pověšeného u dveří, pistoli.

Zrovna když došel do chodby, ozvala se ještě hlasitější rána a praskání dřeva. Vchodové dveře se rozletěly a z deště venku vpadli dovnitř tři muži, všichni s kuklami na hlavách a v černých džínách a kožených bundách. Ten, který šel jako první, třímal brokovnici s odříznutou hlavní.

Kieran udělal dva klopýtavé kroky zpátky do kuchyně. Pokusil se zabouchnout dveře, ale vetřelec s puškou do nich těžkou botou kopl a rozrazil je. Zvedl hlavěň zbraně, až ji Kieran měl jen třicet centimetrů od tváře.

„Jestli si myslíš, že teď něco uděláš, hošane, tak na to zas rychle zapomeň,“ řekl mu muž hlubokým chraplavým hlasem. „Ledaže bys chtěl, aby tvý děcka snídaly kousky tátova mozku.“

Grainne upustila lžici a začala pronikavě křičet. Riordan se rozvzlykal a vyděšeně si začal kroutit lem svetru. Moira zbledla, ale udělala krok kupředu a vykřikla: „Vypadněte z našeho domu! Vypadněte!“

„Můžeš ty svý krasavici říct, ať zmlkne? Jinak jí ten zobák zavřu osobně,“ vyštěkl muž.

„Neopovažujte se dotknout mých dětí,“ řekl Kieran. „Nevím, co chcete, ale dostali jste se do většního průseru, než si dokážete představit. A teď odsud vypadněte!“

„Hele, neodejdem bez toho, pro co jsme si sem přišli,“ opáčil muž a dál mířil brokovnicí Kieranovi do obličeje. „Kristova noho, umlč ty svý spratky, jo?“

Grainne dál ječela. Obličejík měla sytě červený a po tvářích jí tekly slzy. Moira k ní vyrazila, aby si ji vzala do náruče, ale muž byl rychlejší. Obešel Kierana, přendal si brokovnici do

levé ruky a udeřil dívenku zboku do hlavy, až vypadla z jídelní židličky na zem. Rozkřičela se ještě víc.

Kieran popadl muže za paži a pokusil se mu brokovnicí vykrotit, ale násilník ji držel pevně. Když z ní vystřelil do stropu, ozvala se ohlušující rána. Na všechny se jako sněhová vánice snesla sprška omítky, a i poté co se usadila, se kuchyní táhl štiplavý šedý kouř. Kieran se po muži ohnal, ale podařilo se mu ho uhodit jen do ramene. Než se stihl rozpráhnout znovu, zbývající dva muži se k němu přihnali a popadli ho za ruce. Ucítil z jejich dechu cigarety a vyčpělý alkohol.

„Tak jo, dost toho poštuchování,“ prohlásil muž s brokovnicí. „Jdeš se s náma projet na venkov, abysme si ty a já mohli trochu pokecat.“

Kieran zápasil s muži, kteří ho svírali, a snažil se osvobodit, kopal jako splašený kůň, ale drželi ho příliš pevně. Skoro si tou snahou vykloubil rameno — lupal po dechu, škubal sebou bolestí. Podíval se do světle hnědých očí muže s brokovnicí a řekl: „Já tě poznávám. Jsem si tím jistý. Kdybys měl koule na to, si tu kuklu stáhnout, určitě bych věděl, jak se jmenuješ.“

Muž se zazubil. „Možná jo, hošane. Ale tady nejde o mě, víš. Jde o tebe a o ten průser, cos nadělal. Tak co kdybys s náma šel klidně a spolupracoval? Můžem si pak pár věcí vyjasnit.“

„Kam ho berete?“ zeptala se Moira odvázně, ale hlas se jí třásl. Houkala Grainne v náručí, aby ji uklidnila, zatímco Rior dan se držel její zástěry a tvář měl staženou strachy. „Nechcete mu ublížit, že ne?“

„Neboj se, holka,“ řekl jí muž. „Jenom tvýho starýho vezmem někam, kde je klid, abysme si popovídali o tomhle a tamtom a nikdo nás nerušil. Ale jedno ti povím. Vůbec bych ti neradil volat policajty. Jestli to uděláš, dozvíme se to a důsledky tady

pro tvýho starýho... No, řekněme, že by ho to dostalo do dost zoufalý situace.“

„Prosím, neublížujte mu,“ žadonila Moira a oči se jí zalily slzami. „Je to dobrý člověk. Ten nejlepší. A určitě byste tyhle děti nepřipravil o otce, že ne?“

„To je v pořádku, Moiro,“ ozval se Kieran. „Tihle chlapíci mají nějaký problém, ale určitě se dohodneme. Zůstaň tady a snaž se být v klidu, ano? Jakmile všechno vyřešíme, vrátím se. Udělej, co říká. Nikomu nevolej. Miluju tě. Mám tě moc rád, Riordane, a tebe taky, Grainne, beruško.“

„Tak dost tý sentimentální břečky,“ zarazil ho muž se zbraní. „Člověk by z toho blil. Jdem.“

Když Kierana vyváděli z rozbitých vstupních dveří ven do deště, nevzpouzel se. Odsud, ze St. Christopher's Road na severu Corku, viděl potrhané černé mraky, jak se ženou z kopců na protější straně řeky Lee. Napadlo ho, že vypadají jako bouřlivý roj letících čarodějnic, za nimiž vlají jejich rozedrané pláště.

Muž ho vedl nahoru po ulici ke stříbrnému mercedesu a Kieranovi připadalo, jako by měl najednou kolena ze želatiny, a kdyby ho nedrželi za paže, byl by upadl. Snažil se sice Moiru uklidnit, ale věděl, že sám takhle vyděšený ještě v životě nebyl, ani když ho postřelili při té nepovedené loupeži v Macroomu a kolegu vedle něj zabili. Musel vědomě stisknout svěrače, aby se nepomočil.

Muž otevřel zadní dveře vozu a strčil Kierana dovnitř. Řidič za volantem čekal a kouřil cigaretu. I on měl přes obličej kuklu. Muž s brokovnicí nastoupil na místo spolujezdce a zbylí dva se vměstnali dozadu ke Kieranovi, který se ocitl mezi nimi.

Řidič se natáhl do palubní přihrádky a vytáhl policejní pousta s panty. Podal je muži s brokovnicí, který je předal chlapíkovi po Kieranově levici.

„Tohle je kvůli zdraví a bezpečnosti, chápeš,“ vysvětlil muž s brokovnicí. „Jako kvůli našemu zdraví a bezpečnosti, ne tvému.“

Muž sedící vedle Kierana nasadil policistovi pouta na zápěstí a popotáhl.

„Tak jo, kam to jedeme?“ zeptal se Kieran a snažil se, aby to vyznělo statečně. Mercedes se odlepil od obrubníku a zabočil doprava na Murmont Lawn směrem na Ballyvolane.

„Jak jsem slíbil, jedem někam, kde je ticho jak v hrobě,“ řekl muž s brokovnicí. Ležela mu teď na klíně a Kieran měl temné tušení, že ten muž si ji dnes ráno vzal s jasným záměrem ji použít.

„A o co teda jde?“ snažil se dál. Jeli teď na sever po Ballyhooly Road a dešť bubnoval na auto silněji než předtím, takže stěrače se po čelním skle míhaly ze strany na stranu nejvyšší rychlostí.

Uhodl, proč ho unesli a kdo jsou, ale nechystal se jim říct, že to ví. Ať s tím vyrukují oni sami a přiznají, že jsou do toho namočení.

Muž po Kieranově levici hlasitě kýchl a otřel si nos hřbetem ruky. Muž s brokovnicí vyštěkl, aniž se otočil: „Proboha, Hoggy! Chceš nás všechny zabít?“

Řidič a muž vzadu vpravo se uchechtli a zavrtěli hlavou. Kieran zavřel oči a pomyslel si: *Jestli se budu dost soustředit, možná se tohle vůbec neděje, vůbec nesedím v tomhle autě, ale jsem doma a jím bramborové placky s Moirou, Riordanem a Grainne.* Když ale oči znovu otevřel, právě projížděli kolem obchodního domu Dunnes v Ballyvolane, stěrače dál kmitaly po čelním skle a on byl stále vmáčknutý v cizím autě se čtyřmi páchnoucími grázly. Kromě nich jen Bůh ví, kam ho vezou nebo co s ním mají v plánu udělat, až tam dorazí.

„Viděls včera tu kvalifikaci?“ ozval se muž po jeho pravici. „Coen stál za hovno. Kdyby nesebrali tu přihrávkou, Connolly by ten vyrovnávací gól nikdy nedal.“

„To byl jenom posranej zkrat, nic víc,“ opáčil muž s brokovnicí. „Na prvoligový úrovni je to poslední dobou děsně o nervy. Jen počkej. Z Coena bude hvězda, jakmile se dostane do formy.“

Oni mě unášejí, pomyslel si Kieran. *Oni mě unášejí a baví se o fotbalu*. Z nějakého důvodu to v něm vyvolalo ještě větší strach. Zápas, na který se včera večer dívali v televizi, je pro ně zajímavější než jeho život.

Vyjeli po dlouhé ulici Upper Dublin Hill a potom zabočili doleva do Kilcoole, úzké uličky lemované živými ploty. Projeli kolem několika úhledných bungalovů a dorazili na opuštěné parkoviště u dlouhé zdi z šedého kamene. Za zdí Kieran zahlédl kříže a kamenné anděly a došlo mu, kam ho dovezli. Když muž s brokovnicí říkal, že jedou někam, kde je „ticho jak v hrobě“, popsal to přímo dokonale. Byli u hřbitova sv. Kateřiny v Kilcully.

Řidič zacouval ke hřbitovní bráně a všichni vystoupili. Ačkoli stále foukal chladný vítr, déšť polevil a mraky se začaly protrhávat.

„Tak pojdte, jdem se poklonit mrtvejím,“ řekl muž s brokovnicí. Nikdo jiný na hřbitově nebyl, a tak zbraň neschovával a nesl ji opřenou o rameno. Hoggy — ten, který v autě kýchal — otevřel kufr auta a vytáhl velkou šedou nylonovou tašku o velikosti příručního zavazadla do letadla, ale než si ji Kieran stihl pořádně prohlédnout, druhý muž ho popadl za paži a tlačil ho směrem k malé boční hřbitovní brance.

Černožlatá branka z tepaného železa byla zamčená, ale muž s brokovnicí do ní třikrát silně kopl, rozlomil západku a branka

se otevřela. Vešli dovnitř a vydali se po asfaltové cestičce mezi náhrobky a sochami. Nikdo z nich nepromluvil a kromě větru ševelícího v korunách stromů bylo ticho. Živý plot a záhony na hřbitově byly úhledně upravené. Kieran odsud viděl zelené kopce Ballynahiny. Klid tohoto místa jen rozdmýchal jeho strach a Kieran zakopl.

„Neměl jsi náhodou k snídani pár panáků whiskey, hošane?“ zeptal se ho muž s brokovnicí.

Dorazili na odlehlé místo v zadní části hřbitova, které obklopovaly tisové keře. V každém rohu obdélníkového plácku tu stál anděl; tři měli hlavy skloněné a čtvrtý vzhlížel ke spěchajícím oblakům. Mezi dvěma anděly byla kovová lavička a muž s brokovnicí Kieranovi oznámil: „Tak, jsme tady. Sednem si a pokecáme, jo?“

„Nemám, co bych vám řekl,“ opáčil Kieran. „Myslím, že vím, kdo jste, a jestli jste, kdo si myslím, tak se ode mě nic nedozvíte.“

„Sedni si, kurva!“ vyštěkl muž s brokovnicí.

„Musím to opakovat? Nemám, co bych vám řekl.“

Muž se zbrání kývl na svého kumpána, který Kierana svíral za paži, a ten ho postrčil dozadu k lavičce, až si Kieran musel chtít nechtě sednout. Lavička byla mokrá a policista cítil, jak se mu vlhkost vsákla do džínů.

„Víš, kdo je tady pohřbenej?“ zeptal se muž s brokovnicí. „Ten hrob přímo tamhle, s tím andělem, co kouká k nebi?“

Kieran nic neřekl a záměrně se podíval opačným směrem.

„Leží tam Billy Ó Canainn,“ pokračoval muž. „A ty moc dobře víš, kdo je zodpovědnej za předčasnej odchod našeho Bilyho, že jo?“

„Co ode mě chcete slyšet?“ zeptal se Kieran. „Nebudu předstírat, že jsem toho chlapa neznal, ale neměl jsem nic do činění

s tím, že se nechal zastřelit. Jediný, kdo je za to zodpovědný, je on sám.“

„Vážně? Byls to ale ty, kdo ho napráskal, když jediný, co se od tebe chtělo, bylo předstírat, žes ho neviděl. Nebýt tebe, náš Billy by byl pořád mezi náma a chodil na pivo k Geraldmu Griffinovi.“

„Býval by byl mezi námi, ale nikam na pivo by nechodil. Seděl by zavřený v cele na Rathmore Road, kde měl být už předtím.“

Hoggy stál těsně za Kieranem a Kieran si uvědomoval, že teď položil šedou nylonovou tašku na zem a začal ji otevírat. Natočil hlavu, přesto neviděl, co v tašce je.

„Slyšel jsi o ‚žij a nech žít‘, nebo ne?“ zeptal se muž s brokovnicí. „Proč jsi to nemohl udělat s naším Billym? Co ti kurva dalo právo si myslet, že můžeš bejt porota i kat a vynýst nad ním rozsudek smrti? Měl ženu a pět děcek, o který se staral. A teď leží tamhle pod tím andělem a nemůže se postarat o nikoho. A to všechno kvůli tobě.“

„Nic vám neřeknu,“ opáčil Kieran. „Neměl jsem proti Billymu Ó Canainnovi vůbec nic osobního. Jenom jsem dělal svou práci.“

„Tak tos měl bejt radši muzikant než posranej policajt,“ vyštěkl muž s brokovnicí. Sáhł si do vnitřní kapsy kožené bundy a vytáhl lesklou celokovovou píšťalu laděnou do D, téměř šedesát centimetrů dlouhou. Podal ji Kieranovi a řekl: „Na. Tohle je tvoje specialita, ne? Whistleblower, kterej když vidí nějakej nešvar, píská, aby si toho lidi všimli. Co kdybys nám něco zahrál? Co takhle *Lodě vypluly* nebo nějakou fajnovou písničku jako *Kapky brandy*?“

Kieran se podíval na píšťalu a potom muži do očí. Nic neřekl. Nejen že neměl co říct, ale cítil, že má rty úplně zmrtvělé.

I kdyby na píšťalu uměl hrát, teď by to nezvládl. Poznal, že tohle všechno spěje k nějakému hroznému závěru, a sotva dýchal.

„Takže ty nám nechceš zapískat?“ opáčil muž s brokovnicí. „To od tebe teda není moc šlechetný. Řekl jsem snad něco špatného? Podle toho, co jsem slyšel, jsi pískal, že ti skoro pukly plíce, zvláště u vrchního inspektora O'Malleyho.“

Kieran si byl téměř jistý, že ví, kdo muž před ním je. Musí být od policie, jinak by pravděpodobně neznal jméno oblastního policejního prošetřovatele. Navzdory tomu se ho Kieran bál oslovit jménem pro případ, že by se muž v tom okamžiku odhodlal ho umlčet svou brokovnicí.

„Tak když nám teda nezahraješ dobrovolně, uvidíme, co z tebe dostanem nějakým jiným způsobem,“ oznámil muž. „Patricku, můžeš našeho kámoše podržet, zatímco mu Hoggy prokáže tu čest?“

Patrick se posadil na lavičku po Kieranově pravici. Chytil ho levou rukou kolem ramen a pevně ho k sobě přitáhl. Kieran se k němu otočil, ale byl tak blízko, že na něj sotva mohl zaostřit. A jediné, co za kuklou viděl, byly krví podlité oči a široký úsměv, kterému chyběly čtyři přední zuby.

„Čau,“ mrkl na něj Patrick. Dech mu páchl tak hrozně, že Kieran musel odvrátit tvář.

V tu chvíli zaslechl, jak se Hoggy hned za ním snaží nastartovat řetězovou pilu. Napoprvé nechytla, a tak musel Hoggy zatáhnout za startovací lanko ještě několikrát. Jakmile ale motor pily naskočil, znělo to, jako když túruje motorka, jejíž řidič netrpělivě čeká, až na semaforu naskočí zelená.

Kieran se naklonil do strany a pokusil se vstát, ale Patrick ho sevřel ještě pevněji a popadl ho za krátké kudrnaté vlasy.

„Pusť mě, ty hajzle!“ zařval na něj Kieran přes rámus řetězové pily. Pokusil se zatřást hlavou, ale Patrick měl prsty tak

pevně vpletené v jeho vlasech, že Kieran cítil, jak se mu jeho nehty zarývají do kůže na hlavě.

Muž s brokovnicí přistoupil blízko za Kierana a udělal znamení kříže, jako by mu žehnal.

„Zastřelte mě!“ zaječel Kieran. „Jestli mě chcete zabít, tak mě kurva zastřelte!“

„To bych udělal, ale není nabitá,“ odušil muž před ním, pozvedl brokovnici a zatřásl s ní. „Kromě toho ti nehodlám prokazovat žádné soucit.“

S tím ustoupil a ukázal Hoggymu palce nahoru.

Kieran znovu zaječel. Tentokrát byl jeho výkřik beze slov, spíše pronikavé zařvání, a nepřestal, dokud se mu zuby řetězové pily nezakously do týlu a neroztrhaly límec džínové košile. Z rány vystříkla sprška krve a útržků tkáně na celou zadní stranu lavičky. Poté se zuby pily Kieranovi zahryzly do obratlů a ozvalo se zapraskání.

S posledním máchnutím pilou Hoggy přeřízl Kieranův hrtan a Patrick zvedl hlavu oběti. Z Kieranova uříznutého krku tryskala krev, prýštila mu na ramena a na prsou se mu vsakovala do košile.

„Koukejte, v jakém stavu mám bundu!“ ozval se Patrick. „Vypadám, jako bych celý den dělal u Feoil O’Criostoir Teo!“

„Tam by tě nezaměstnali, kamaráde,“ řekl muž s brokovnicí. „Tam chtěj takový, co uměj zabíjet krávy a ovce, ne lidi.“

Patrick zvedl Kieranovu hlavu, které z pahýlu krku kapala krev, a otočil ji tak, aby se dívala přímo na muže s brokovnicí. Kieranovy oči byly otevřené a ústa rozevřená, ale v jeho výrazu se zračil spíš zmatek než bolest. Patrick hlavu otočil, aby se na ni podíval sám, a potom poznamenal: „Řek bych, že vypadá krapet otřeseně. Vzal to ale docela dobře, co myslíte?“

Hoggy mezitím vypnul řetězovou pilu a ukládal ji zpět do nylonové tašky.

„Bylo to daleko jednodušší, než jsem si myslel,“ okomentoval to a znovu si otřel nos hřbetem ruky. „Nevím, proč ty chlapi z Islámskýho státu nepoužívaj motorový pily místo nožů. Jsou daleko výkonnější, neřekli byste?“

„Jo, jasně, ale potíž je v tom, že tady náš fízl sotva něco cítil. Za to, co udělal, si myslím, že měl trpět. Ale i tak — jeho blízký ho nebudou moc pohřbít celýho, takže budou trpět aspoň oni. Nezapomněl jsi tašku na tu hlavu?“

Hoggy vytáhl z kapsy u bundy igelitovou tašku z Tesca. Patrick do ní strčil Kieranovu hlavu a potom tašku roztočil, aby se její ucha smotala a on je mohl zavázat na uzel, jako by u stánku prodával brambory.

„Tak jo, vypadnem, než se sem přihrnou nějaký truchlíci pozůstalí,“ rozhodl muž s brokovnicí. „Hoggy, ty pouta. Nechcem tu nechat žádný nepřímý důkazy, no ne?“

Hoggy z Kieranových zápěstí sejmul pouta a zastrčil si je do kapsy. Jeho kumpán si odložil brokovnici na lavičku vedle Kieranova bezhlavého těla a opatrně mu zasunul píšťalu do hrtanu tak hluboko, že z ní čouhalo ven jen nějakých sedmnáct centimetrů.

„Tak, hošane,“ řekl. „Teď tady můžeš sedět a pískat, co hrdlo ráčí, a nikoho tím nevytočíš.“

2

„Tohle se vám bude líbit, madam,“ řekl detektiv Markey a otevřel Katie dveře od auta.

„Opravdu si myslíte, že to musím vidět na vlastní oči?“ zeptala se ho Katie, zapnula si zip tmavozelené teplé bundy s kapucí a povytáhla nahoru tmavý límec z umělé kožešiny. Právě se zotavila z nepříjemného nachlazení, a kdyby nebyl detektiv Markey tak neodbytný, bývala by zůstala v kanceláři v teple.

„Víte, je to opravdu nezvyklé, celé to místo činu, a on je navíc taková trochu celebrita. Tak jsem si říkal, že se vás na to budou média hodně ptát. Jako jaký mohl být motiv a tak.“

Na prudké příjezdové cestě k domu na ulici Woodhill Park v corkské čtvrti Tivoli stála tři policejní hlídková auta, dvě dodávky technického oddělení a sanitka. Dolní konec ulice byl obehnaný páskou, aby se do ní nedalo vjet ani vejít z uličky Lover's Walk.

Dům samotný byl obrovský, bílý, se střechou z šedých tašek a secesními okny. Stál na alespoň půlakrovém pozemku porostlém keři a ozdobnými záhony a ze strany k němu přiléhala prostorná terasa s výhledem na řeku Lee hluboko dole pod kopcem. Před dvojgaráží stálo zaparkované auto — červený Bentley Continental GT — pokropené deštěm.

„Víte, na kolik by vás takovéhle vozítko přišlo?“ zeptal se detektiv Markey, když prošli kolem bentleye ke vstupním dveřím. „Klidně na čtvrt milionu.“

„Tak málo, Nicku?“ odušila Katie. „V tom případě si objednám dvě.“

Před širokými dubovými vstupními dveřmi stála strážmistryně Ni Nuallánová a bavila se s detektivem Patrickem O'Donovanem. Krátké blond vlasy si schovala pod zelenou pletenou čepici. Na sobě měla široký fialový kabát a kozačky ke kolenům, a vypadala tak ještě víc jako *aes sídhe*, víla. Detektiv O'Donovan nebyl oholený a vlasy měl rozčuchané, jako by ho sem přivezli přímo z postele.

Když Katie přišla blíž, Kyna se otočila a upřeně se na ni podívala. Její oči vyjadřovaly všechny intimnosti, které jí chtěla sdělit, aniž by je musela říkat nahlas. Neviděly se víc než dva týdny, protože Kyna odjela na policejní velitelství do Dublinu na tréninkový kurz Evo-FIT. *Jak se máš? Chybělas mi.*

Katie na okamžik zavřela oči, aby dala najevo, že pochopila, co se jí Kyna snaží beze slov sdělit.

„Tak co se to tu stalo?“ zeptala se. „Myslela jsem si, že Jimmy Ó Faoláin je ten poslední, koho by chtěl někdo poslat na onen svět.“

„Souhlasím s vámi, madam,“ přikývla Kyna. „Byl ve vatě, neustále pořádal večírky a s každým se kamarádil. Pašák.“

„Možná to souvisí s GAA²,“ nadhodil detektiv O'Donovan. „Byl předsedou Rachmasach Rovers, ne? Tedy kromě toho, že byl předsedou milionu dalších klubů a společností a charit a bůhvíčeho ještě.“

„A jak že to má souviset?“ zeptala se Katie.

„Vy jste o tom neslyšela? V nedávné době se objevily zvěsti, že záměrně prohrávají zápasy.“

„A proč by to dělali? Myslela jsem, že mají zálsuk letos vyhrát ligu.“

„Nemám tušení. Co se mě týče, já nepoznám jeden konec hurlingové pálky od druhého.“

V tu chvíli z domu vyšel hlavní technik Bill Phinner a stáhl si kapuci bílého tyvekového obleku. Vypadal ještě víc deprimovaně než obvykle. Katie věděla, že přestal kouřit, a to i elektronické cigarety, což ale vůbec nepomáhalo jeho neustálému pesimismu. Bill Phinner věřil, že kdyby k tomu lidé měli alespoň trochu příležitost, téměř každý v Corku by byl schopen vážného přestupku. Kdykoli k trestnému činu skutečně došlo, bylo jeho smutnou povinností najít důkazy usvědčující pachatele.

„Jak to jde, Bille?“ kývla na něj Katie.

„Můžete jít dovnitř a kouknout se sama, madam,“ opáčil Bill. „Jediný důkaz, který se nám zatím podařilo najít, je jedna odražená střela. Nenašli jsme vůbec žádné nepřímé ani materiální důkazy, i když samozřejmě budeme mít ostatní střely, jakmile nám je soudní lékař vytáhne z oběti. Není tu žádná stopa po násilném vniknutí. Žádné stopy na podlaze, ačkoli bylo dnes ráno takové mokro. Hledáme nějaké otisky prstů, ale moc tomu nevěřím. Nejsou tam ani nábojnice — střelec je musel všechny sebrat.“

„Žádné stopy po zápasu?“

Bill zavrtěl hlavou. „Uvidíte sama, až vejdete dovnitř.“

„Máme Jimmyho telefon,“ ozvala se Kyna. „Odemyká se rozpoznáním obličeje, takže nebude problém se do něj dostat. Taký si vezmeme jeho počítače a účetní záznamy a pošleme je na finanční kriminalitu.“

„Ty účetní záznamy dají dost práce, to mi věřte,“ vložil se do toho detektiv O'Donovan. „Řekl bych, že ten chlap má dvojnásobek knih, než mají dokonce i ve vatikánské knihovně. Až na to, že ty jeho knihy jsou všechny účetní, žádné Písmo svaté.“

„To mě nepřekvapuje,“ přikývla Katie. „Z toho mála, co o Jimmym Ó Faoláinovi víme, měl na prvním místě peníze a Boha až na druhém.“

„Jednou jsem ho potkala na charitativní večeři v Dublinu,“ řekla Kyna. „Ten byl teda výřečný. Kdyby to nebyl finančník, býval by mohl být hypnotizér. Skoro jsem se nechala ukecat.“

Katie pozvedla obočí, ale neřekla nic. Jen ona s jistotou věděla, že pravděpodobnost, že by se Kyna někdy zamilovala do muže, je méně než mizivá.

„Kdo nahlásil jeho smrt?“ zeptala se.

„Jeho nejnovější přítelkyně,“ oznámil detektiv O'Donovan. „Je to letuška u Ryanair, Viona Caffreyová. Jimmy jí dal klíč, protože za ním jezdila v různou dobu a on byl často pryč na všelijakých konferencích a podobně. Přijela sem přímo z letiště přibližně v deset čtyřicet pět a tehdy ho našla.“

„A kde je teď?“

„Pořád tady. Je v zimní zahradě se strážnicí Maloneovou. Prý nechce odejít, dokud odsud neodjede i on.“

„Za minutku si s ní promluví,“ řekla Katie. „Nejdřív se ale půjdu podívat na toho nebožáka.“

Vytáhla z kapsy u bundy dva tyrekové návleky a natáhla si je přes boty. Vzala si i černé forenzní rukavice pro případ, že by se potřebovala něčeho dotknout nebo to vzít do ruky. Poté následovala Billa Phinnera chodbou dovnitř.

Dům byl zařízený okázale. Podlahu v hale tvořila šachovnicová mramorová dlažba a po levé straně se nacházelo impozantní točité schodiště, jehož koncový sloupek zdobila mosazná socha nymfy s odhalenými ňadry. Ze stropu visel ohromný křišťálový lustr, který tiše cinkal v průvanu z otevřených dveří, a stěny zdobily originální olejomalby od Waltera Osborna a Jamese Jebusy Shannona, nebo to byly přinejmenším velice zdařilé kopie.

„Podívejte na tamhleten obraz,“ řekl detektiv Markey a palcem ukázal na portrét ženy, která dává kočce misku

mléka. „Řekl bych, že ten bude mít cenu aspoň pětáosmdesát tisíc.“

„Tys měl dělat v aukční síni, Nicky,“ okomentoval to detektiv O'Donovan.

„Můj táta restauroval obrazy v Crawfordově galerii,“ odvětil detektiv Markey. „Některé ty obrazy prý vypadaly, jako by umělec na plátno jen hodil šavli, ale to bylo fuk. Bez problémů se vždycky našel nějaký namyšlený floutek, který jim za to dal tisíce.“

Prošli do obývacího pokoje. Dvě francouzská okna odsud vedla ven na terasu a podlahu tvořily naleštěné parkety. Pohovky a křesla byly v pseudorokokovém stylu a na konferenčních a odkládacích stolicích stála spousta starožitných lamp, porcelánových figurek a pozlacených váz. Vzdálenějšímu konci místnosti dominoval velký mramorový krb a nad ním visela obrovská krajinomalba mysu Old Head of Kinsale s rybářskými loděmi a valícími se bílými oblaky na obloze.

Katie si všimla, že za krbovou mřížkou je hromada dřevěného popela.

„Krb není uklizený. Neříkejte mi, že náš člověk nemá uklízečku.“

„Ale má, samozřejmě,“ odvětila Kyna. „Každý den sem chodí jedna Polka, která se stará o krb, převléká postele, myje okna a tak, a pak ještě další místní paní, která chodí vařit, kdykoliv je to potřeba. A taky zahradník, ten je zároveň tak trochu opravář.“

„Tak kde byli dnes ráno?“

„Ta Polka měla dnes ráno volno, protože musela k zubaři, a zahradník chodí jen dvakrát týdně.“

„Takže je možné, že ten, kdo naši oběť zastřelil, věděl, že dům bude prázdný. Tedy až na oběť.“

„Na to bych si vsadil,“ ozval se detektiv O’Donovan.

„Vidíte tu čínskou vázu s těmi červenými netopýry?“ vyhrkl detektiv Markey. „Za tu byste bez problémů dostali pár tisíc.“

Bill Phinner je odvedl do chodby na druhé straně obývacího pokoje, která vedla do kuchyně. Uprostřed chodby zely otevřené dveře a kolem nich se mačkali čtyři technici v tyvekových oblecích, kteří vypadali jako rokující sněhuláci. Skenovali podlahu zeleným laserem, pořizovali fotografie a pomocí daktyloskopického prášku hledali na zdech neviditelné otisky.

„Heleďte, kluci, dejte nám chvilku, jo?“ požádal je Bill Phinner a technici se odšourali chodbou pryč.

Bill se natáhl po klice a zavřel dveře.

Několik centimetrů nad střední příčkou zelo ve dveřích pět děr po střelách tvořících kosočtverec a další dvě nad nimi. Na vertikální příčce dveří byla připevněná deska z vyplaveného dřeva, z níž viselo vyřezávané srdce s nápisem *Páni*.

„Přistižen, jak pokládá bezdrátový kabel,“ poznamenal detektiv O’Donovan.

„Pravděpodobně ani nevěděl, kdo ho zabil,“ přemítala Kyna. „Ledaže by ten někdo předtím zakřičel, než ho zastřelil, aby se ujistil, že tam oběť je.“

„Tak dobrá, podíváme se na něj,“ rozhodla Katie. Vytáhla látkový kapesník nastříkaný parfémem Chanel, který neustále nosila v kapse, a přitiskla si ho k obličeji — částečně kvůli zápachu a částečně proto, že jí začalo téct z nosu.

Bill Phinner otevřel dveře dokořán. Jimmy Ó Faoláin seděl na toaletě, ale na jedné straně se opíral o zeď. Byl to tmavovlasý muž s vystouplými lícními kostmi a výraznou, ale úzkou bradou, který vypadal jako Ital. V jeho otevřených očích se už objevily černohnědé posmrtné skvrny. Měl na sobě horní

díl hedvábného vínového pyžama se vzorkem lilii a pyžamové kalhoty mu ležely stažené u kotníků.

Jedna střela ho zasáhla pět centimetrů nad levým okem a vyrazila mu v čele malý, úhledný otvor, ale v lebce vybuchla, a tak mu vlasy v týlu trčely jako neuspořádaná koruna. Kousky mozkové tkáně se po zásahu střelou rozprskly po zdi za ním, obložené bílými kachličkami, a nalepily se i na světle modrou okenní roletu. Jeden velký kousek upadl na podlahu zrovna ve chvíli, kdy se Katie na oběť dívala.

Bill Phinner přistoupil k záchodové míse a ukázal na kachličku, která v sobě měla trojúhelníkovou díru.

„Tohle byla jedna z ran mířících výš,“ vysvětlil. „Střela se odrazila, a jak jsem řekl, našli jsme ji, takže budeme moci velice brzo určit ráži. Když k nám budou nebesa milostiva, mohli bychom určit typ zbraně, a dokonce i její původ. A když k nám bude milostiv sám Pán, byla ta zbraň použita už někdy předtím a máme ji v databázi.“

Jemně, jako by rozevíral oponu loutkového divadélka, rozhrnul pyžamovou košili Jimmyho Ó Faolána. Katie spatřila, že zbývajících pět ran se muži zarylo do hrudníku blízko sebe, kolem srdce. Pramínky krve Jimmymu Ó Faolánovi zaschly v záhybech kůže na břicho a na kudrnatém pubickém ochlupení.

„Je docela zdravě opálený, vidíte?“ poznamenal detektiv Markey. „Co jsem slyšel, jezdíval na dovolenou do Karibiku. To já, já se nezmůžu ani na prodloužený víkend v Santa Ponce.“

„Chm!“ odfrkl si detektiv O'Donovan. „Radši budu chudý jak kostelní myš než ve vatě, ale pod drnem. Proč si myslíš, že na hřbitovech nejsou obchody?“

„Přibližný čas smrti, Bille?“ zeptala se Katie.

„Soudě podle jeho očí a tělesné teploty bych řekl někdy kolem půl desáté dnes ráno.“

„Obejdeme to tu kolem dům od domu,“ řekla Kyna. „Tedy ne že by tady v okolí bylo nějak hodně domů, navíc ani na jednom konci Lover’s Walk není bezpečnostní kamera.“

„Tak dobrá,“ povzdychla si Katie. „Já si popovídám s Jimmyho přítelkyní a uvidíme, jestli neví, proč by ho někdo rád viděl mrtvého.“

Viona Caffreyová seděla na jednom konci bílé ratanové sedačky v zimní zahradě a na klíně křečovitě svírala vlhký kapesník. Za ní stála strážnice Maloneová, ruce měla založené na prsou a tvářila se znuděně. Maloneová mívala často na starost podezřelé ženy, u kterých bylo riziko, že by mohly utéct — jednak proto, že měla klidný, konejšivý hlas a uměla s podezřelými mluvit účastně, jednak proto, že byla podsaditá a silná a také uměla rychle běžat. Detektiv Ó Doibhilin jí přezdíval „Hora Knocknaskagh s nohama“, ale do očí by jí to nikdy neřekl.

Zimní zahrada měla podlahové vytápění a nacházela se v ní spousta keramických květináčů s rostlinami, takže byl při každém nádechu cítit vavřín, begonie a věnecovec. Když Katie přecházela po dlážděné podlaze, nemohla si nevzpomenout na své dvě usychající africké fialky na okenním parapetu v kuchyni.

„Viono,“ oslovila ženu. „Já jsem komisařka Maguirová. Jak se cítíte?“

Viona k ní zvedla oči červené od pláče. Byla to hezká dívka s oválným obličejem a velkýma šedýma očima, ale s výrazným nosem. Popelavě blond vlasy měla spletené do francouzského copu, takže vypadala jako typická letuška z reklamy na aerolinie. Stále ještě na sobě měla jasně modrou uniformu Ryanairu, ale už si svlékla růžový kabát a přehodila ho přes opěradlo pohovky. Katie podle cedulky poznala, že se jedná o značku Sies Marjan — jeden takový si zkoušela v obchodě Brown Thomas,

ale nekoupila si ho. Kromě toho, že jí byl moc dlouhý, stál hodně peněz — na visače stálo 2 420 eur.

Katie také poznala značku Vioniných bot, růžových lodiček s páskem ve tvaru T a zlatými hranatými cvočky kolem. Tyto boty si Katie nezkoušela, ale věděla, že jsou od Valentina Garavaniho a stojí minimálně 700 eur.

Měla hrubou představu o výši platu palubního personálu Ryanair, takže hádala, že Jimmy Ó Faoláin na své přítelkyni určitě nešetřil.

„Rádi bychom si s vámi promluvili na policejní stanici v Anglesea Street,“ řekla Vioně a posadila se vedle ní. „Je tu ale pár věcí, na které se vás musím zeptat teď hned, jestli vám to nevadí.“

Viona přikývla. „Já prostě nemůžu uvěřit, že je Jimmy mrtvý,“ hlesla zdrceně. „Pořád si říkám, že každou chvíli vejde celý rozesmátý do dveří a řekne, že si jenom dělal legraci, víte?“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

Viona našpulila rty a zhluboka vydechla. „V pondělí ráno. Strávili jsme spolu víkend. Mockrát se nám to nepodařilo, protože on toho měl pořád tolik. Jeli jsme dolů do Kinsale a dali si oběd ve Finn's Table. Finn's Table byla Jimmyho oblíbená restaurace. Měl hrozně rád pečeného humra.“

„A kde jste od pondělního rána byla?“

„V Malaze. Zavolali mě, abych zaskočila za jednu kolegyni, která byla nemocná.“

„Byli jste s Jimmym v kontaktu, když jste tam byla? Nepsali jste si nějaké zprávy nebo e-mailý?“

„Psali jsme si zprávy v pondělí večer a potom jsem mu napsala znovu v úterý odpoledne, abych mu dala vědět, kdy se vrátím.“

„A odepsal na to?“

„Jenom emotikonem, palec nahoru.“

„Nevíte, jestli neměl nějaké potíže v podnikání? Někaké konflikty s někým?“

„Jimmy se nikdy s nikým nehádal. Pořád se usmíval. Říkával, že se narodil v hrnci se zlatem na konci duhy.“

„Slyšela jste, že by mu někdo někdy vyhrožoval?“

„A proč by to kdo dělal?“

Katie se podívala na Kynu a na detektivy Markeyho a O'Donovana.

Kyna řekla: „Pokud víme, nic se neztratilo. Za jedním obrazem v pracovně je sejf, ale nevypadá to, že by se ho někdo snažil otevřít. Nechybí ani žádné sochy nebo ozdoby.“

„A co Jimmyho příbuzní?“ zeptala se Katie. „Vycházel s nimi dobře?“

„Oba jeho rodiče jsou po smrti, ale má dvě sestry,“ odvětila letuška. „Jedna z nich žije v Macroomu a ta druhá, to si nejsem jistá. Myslím, že někde v Anglii. Nikdy o nich moc nemluvil. Byl jednou ženatý a jeho exmanželka se znovu vdala a žije v Carrigaline.“

„Nějaké děti?“

„Kluk, z toho manželství. Já se s ním viděla jen jednou. Je mu asi dvanáct a vypadal spokojeně, teda aspoň mi to tak připadalo.“

„Zmínil se vám někdy Jimmy o Rachmasach Rovers?“ zeptal se detektiv O'Donovan.

„Rovers? Ti hrají v sobotu v Thurles. Měl mě vzít s sebou.“

„Neříkal něco o podvádění při zápasech?“

Viona znovu zavrtěla hlavou. „O svém podnikání mluvil v jednom kuse, o tom, kolik mu má ten nebo tamten zaplatit a kdy, ale nic víc. O Rovers nic, ne.“

„Jak dlouho už jste spolu?“ zeptala se Kyna.

„Asi půl roku. Potkali jsme se v letadle, když cestoval z Neapole. Přišel přímo za mnou a požádal mě, jestli bych s ním nešla na večeři. Chodila jsem v té době s někým jiným, ale to byl hrozný nýmand, takže jsem Jimmyho pozvání přijala.“

„A jak vážný byste řekla, že byl váš vztah?“

Viona pokrčila rameny. „S Jimmym si člověk nebyl nikdy jistý. On se pořád usmíval a smál a skládal mi komplimenty, ale očima bloudil všude kolem, jestli mi rozumíte.“

„Nevíte, kdo jiný měl klíč od domu, tedy kromě vás?“ zeptal se detektiv Markey.

„Agata... To je jeho uklízečka. A Maeve, jeho kuchařka, ta ho musí mít, protože Jimmy jí občas zavolal, že má přijít a připravit mu večeři, aby ji měl na stole, až přijde domů.“

„A měla jste ten klíč vždycky u sebe? Je tu nějaká možnost, že by si ho někdo vypůjčil, aniž byste o tom věděla, i kdyby to bylo jen na pár vteřin?“

Viona se natáhla pro svou růžovou kabelku Mulberry, kterou Katie odhadovala na víc než tisíc eur. *Matko Boží, pomyslela si, já jsem stejně hrozná jako Markey, na všechno lepím cenovku.* Ale kabát, boty a kabelka toho hodně vypovídaly o Jimmyho citech k Vioně. Možná byly jeho dárky náhražkou za skutečnou náklonnost. Možná taky prozrazovaly, co od něj Viona začala očekávat.

Otevřela kabelku a ukázala detektivu Markeymu klíč na stříbrné klíčence s křížem svaté Brigity z Kildare. „Tady je. Mám ho pořád v kabelce. Nevím, jak by si ho někdo mohl půjčit.“

„A dával vám Jimmy někdy jako dárek peníze, nebo dokonce nějaké kapesné?“

„Zaplátil mi taxík, když jsem se potřebovala dostat domů. A kupoval mi věci. Ale nikdy mi nedával hrsti peněz, jestli to myslíte takhle. Nikdy jsem po něm ani žádné nechtěla.“

„Dobře,“ přikývla Katie. „Myslím, že to pro tuto chvíli stačí. Jak jsem říkala, budeme potřebovat, abyste přišla do Anglesea Street, jakmile naši technici dokončí všechny testy.“

„Mohlo by to být zítra ráno? Odpoledne pak mám letět do Lanzarote, pokud mi nedají volno z rodinných důvodů, ale vzhledem k tomu, jak na tom Ryanair teď je, si tím nejsem vůbec jistá.“

„Tak dobře,“ odvětila Katie. „Promluvíme si také s Agatou a Maeve a s tím zahradníkem. Víte, jak se jmenuje?“

„Dermot,“ řekla Viona. „Znám ho jenom jako Dermota.“ Odmělčela se a potom řekla: „A co bude s Jimmym?“

„Vezmeme jeho ostatky do Corkské univerzitní nemocnice a zařídíme, aby ho ohledal zastupující soudní lékař. Po pitvě tělo budeme moci odevzdat pohřební službě, pokud to soudní lékař schválí. Předpokládám, že to bude pořádný pohřeb, s ohledem na to, kolik měl přátel.“

„Já nevím,“ pokrčila rameny Viona. „Znal tisíce lidí a všichni ho měli rádi, ale skutečné přátele vlastně neměl. Snažila jsem se ty přátele zastoupit, ale bylo to těžké. Všem se jenom smál. Myslím, že jsem ho nikdy neviděla tvářit se vážně, ani jednou. Hodně jsme se spolu nasmáli, ale to není totéž co láska, vidíte?“

„To je správný postřeh,“ poznamenala Katie.

3

Svlékla si bundu, a zrovna když usedla za pracovní stůl, zavolal jí Conor.

„Conore? Jak se vede?“ pozdravila ho a listovala přitom složkami, které se jí navršily na stole, zatímco byla venku.

„Pořád to zní, jako bys byla nachlazená,“ poznamenal.

„Musela jsem vyrazit ven. Ale za minutku si dám ještě jeden coldrex. Je mi celkem dobře.“

„To je skvělé. A já mám zprávy, ze kterých ti bude ještě líp. Právě mi z Gilabbey volal chirurg a říkal, že operace Barneyho mozku byla stoprocentně úspěšná a že Barney díkybohu neměl rozbitou lebku. Podařilo se jim uvolnit nitrolebeční tlak.“

Katie se rozplakala. Asistentka Moirin ji slyšela ze své kanceláře a její kulatý sněhurkovský obličej se objevil v otevřených dveřích s tázavým pohledem, co se stalo. Katie na ni mávla rukou a usmála se, aby jí dala najevo, že je všechno v pořádku. Jejího irského setra Barneyho unesli lidé z komunity Pavee, kočovníci, a ošklivě ho zbili. Když jí ho nakonec přivezli a nechali přede dveřmi, byla si jistá, že to Barney nepřežije.

Conor ho okamžitě odvezl do veterinární nemocnice Gilabbey v Togheru, kde se znal s jedním z vedoucích chirurgů, doktorem Domnallem O'Sullivanem. Nejdřív byly vyhlídky pochmurné. Barney měl zlámané nohy a pár žeber a utrpěl několik ran do hlavy. Pravděpodobně ho do ní udeřili cihlou.

„Ježíši, myslela jsem si, že ho už nikdy neuvídím,“ hlesla Katie, vytáhla papírový kapesník a otřela si oči. „A co ty polámané kosti?“

„Jedna věc po druhé, miláčku,“ řekl Conor. „Teď provádějí thorakocentézu, aby mu odstranili tekutinu z hrudníku, a potom udělají kompletní radiografický sken, aby zjistili, kde má všechny zlomeniny. Ale Domnall říká, že je Barney úžasný. Nikdy se nesetkal s tak těžce zraněným psem, kterému by se podařilo přežít. Musíme za to poděkovat svatému Rochovi.“

„Conore, nevím, co říct. To tobě bych měla děkovat, ne svatému Rochovi.“

„A mám pro tebe ještě jedno překvapení,“ dodal Conor.

„A co to je?“

„Kdybych ti to řekl, tak už by to nebylo překvapení, ne? V kolik přijedeš domů?“

„Pozdě. Máme tu dneska vraždu a budu muset uspořádat tiskovou konferenci těsně před zprávami v šest. Znáš Jimmyho Ó Faoláina?“

„To si děláš legraci! Párkrát jsem se s ním potkal, většinou na nějakých večerech. Jak ho to *Echo* nazvalo? Král emisních povolenek. Ježíši. Kdo ho zabil?“

„Kdybych to věděla, nemusela bych tu dneska trčet tak dlouho. Zastřelili ho v jeho vlastním domě nahoře v Tivoli. Pachatel si odemkl a sedmkrát na něj vystřelil přes dveře na záchod.“

„No pane jo. Máte představu, jaký mohl mít motiv? V životě jsem neslyšel, že by o něm někdo řekl něco špatného. Ani slovo, nikdy.“

„Právě proto jsme z toho všichni tak perplex. Ale poslyš, přijedu domů tak rychle, jak to půjde. Co bys chtěl dneska k večer? Ještě tam zbylo to dušené hovězí se zeleninou, kdyby sis ho chtěl ohřát.“

„Uvidím. Možná si jen objednám pizzu.“

Katie se nadechla a řekla: „Ještě jednou díky za to, že ses postaral o Barneyho. Kdybych tě už nemilovala, zamilovala bych se do tebe i jen kvůli tomuhle.“

„Ještě z toho ale nejsme venku, Katie, i když Domnall je optimista.“

„A pořád mi nechceš říct, co je to překvapení?“

„Ne. Rozhodně ne. Uvidíme se později. Miluju tě.“

Katie položila telefon a do kanceláře se k ní všoural vrchní inspektor Denis MacCostagáin. Měl na sobě jako obvykle košili s vyhrnutými rukávy, červené šle a šedé pytlovité kalhoty. Jemné bílé vlasy mu trčely na všechny strany, jako by si o ně před chvílí třel nafouknutý balonek. Až dosud si o něm Katie myslela, že vypadá jako zralý a schopný muž, ale dnes měl svěšená ramena, vystupovalo mu břicho a Katie se zdálo, jako by najednou zestárl.

„Předpokládám, že jste se jela podívat na našeho drahého zesnulého Jimmyho Ó Faoláina,“ řekl, přitáhl si židli na opačnou stranu jejího stolu a posadil se.

„Ano, pane. A je to tedy pořádná záhada. Druhý nejoblíbenější muž v Corku hned po Daíthím Ó Sé³. Nevypadá to jako loupež, která se zvrtila — tedy ne pokud v domě neměl něco konkrétního, pro co si tam lupič přišel, a my nemáme šanci poznat, že to zmizelo. Pokud se nějak hrozně nemýlím, řekla bych, že to byla profesionální práce.“

„Budeme pod velkým tlakem to objasnit co nejrychleji, Kathleen. Slyšela jste o tom, co prasklo na strážníka Mulligana včera u Tribunálu pro prošetřování chráněných oznámení? Svátá prostoto! S tím, jak nám minulý týden oblastní soud zamítl obžalobu Joea Falseyho, začínáme vypadat jako pěkný spolek nekňubů.“

„To si uvědomuju, pane,“ přikývla Katie. „Ale zatím je moc brzo, abychom spekulovali o tom, jaký mohl být motiv. Jimmy Ó Faoláin byl sice oblíbený, to je pravda, ale taky seděl na spoustě židlí, takže by mě nijak nepřekvapilo, kdyby někomu šlápl na kuří oko. Dokud nebudeme mít stopy DNA nebo nějakého důvěryhodného svědka, nebude snadné pachatele dopadnout.“

Do kanceláře vešla Moirin se šálkem cappuccina v jedné ruce a s talířkem s brusinkovo-mandlovými sušenkami v druhé.

„Dal byste si šálek čaje, pane vrchní inspektore?“ zeptala se.

„Ne, děkuju mockrát,“ odvětil vrchní inspektor MacCostagáin, ale vzal si jednu sušenku a zakousl se do ní. Chvilí zůstal sedět a zasmušile žvýkal, jako by na něho život byl už příliš, ale potom řekl: „Ve skutečnosti jsem za vámi přišel kvůli McManusovi.“

Katie zamrazilo v zádech, protože vycítila, co přijde. Ve spolupráci s inspektorem Carrollem z Tipperary zatkla Šilhouna McManuse za pořádání psích zápasů a za dva týdny ho čekal soud. Šilhoun McManus patřil ke komunitě kočovníků, trvale bydlel v táboře Ballyknock na Palmer's Hill a netajil se skutečností, že v Tipperary pořádá velké psí zápasy.

Netajil se ani tím, že to byl on, kdo má na svědomí únos a zbití Barneyho, když ho Katie odmítla přestat stíhat.

Jeho přezdívka „Šilhoun“ vycházela z toho, že jeho zorničky mířily každá jinam, takže si člověk nikdy nemohl být jistý, jestli se na něj McManus dívá.

„Dostal jsem pokyn, že McManuse nebudeme stíhat,“ pronesl vrchní inspektor MacCostagáin.

„Pokyn? Pokyn od koho?“

„Od Franka Magoriana. Ale než se začnete rozčilovat, nebylo to ve skutečnosti Frankovo rozhodnutí. U zástupce policejního prezidenta byli lobbovat zástupci z organizace Pavee Point,

abychom McManuse přestali stíhat. Říkají, že ho diskriminujeme, protože patří k etnické minoritě.“

„Já jsem McManuse nezatkla, protože patří ke komunitě kočovníků. Zatkla jsem ho, protože vydělává majlant na tom, že nechává psy, aby se trhali na kusy.“

Vrchní inspektor MacCostagáin spolkl zbytek sušenky a spráskl ruce. „To já vím, Kathleen, a vy to víte také. Ale musíme vypadat, že se chováme fěr ke kočovnické komunitě, a s ohledem na to, že McManus by stejně dostal jenom pokutu — pokud vůbec —, by to stíhání nestálo za to.“

„Kočovnická komunita? A co psi komunita? Co ta ubohá zvířata, které celý život mučí a nutí zápasit a nechat si trhat břicha jen proto, aby na nich grázlové jako McManus mohli vydělávat hromady peněz? Psi nemají žádná práva? K těm nemusíme být spravedliví?“

„Kočovníci bohužel mají právníky. Psi ne.“

„A bohužel kočovníci zaseli do lidí strach. Jsem na Franka Magoriana alergická a netajím se tím, ale myslela jsem si, že je statečnější. To se bojí, že mu hlouček cikánů vtrhne do golfového klubu a utluče ho jeho vlastními holemi?“

Komisař MacCostagáin vstal. „Je mi to líto, Kathleen, ale žijeme v politicky korektním světě a v Gardě⁴ to už tak dost vře.“

„Mám vztek,“ řekla Katie. „Vlastně zuřím. Jak víte, McManus nechal unést mého psa Barneyho, který to skoro nepřežil. Právě jsem se dozvěděla, že se z toho snad vylíže. Toho psa miluju. Nevíte, kolik pro mě znamená. Ale nechystala jsem se McManuse pustit, ani kdyby to znamenalo, že Barneyho navždycky ztratím, protože každý den zažívají peklo stovky psů — stovky —, a proto jsem tak pevně rozhodnutá to zarazit.“

„Kathleen — nemáme rozpočet ani pracovní síly, abychom ochránili lidi, kteří to potřebují. Nemůžeme se trápit kvůli

psům. Navíc tyhle skupiny, co pořádají psí zápasy... Nechcete je naštvat, dokud nevíte jistě, že je můžete všechny zavřít, a k tomu nám zákon nedává pravomoc. Vydělají víc peněz za jeden zápas než za velkou dodávku drog a to za žádný jiný koníček rozhodně nevymění.“

Katie mlčela. Měla vrchního inspektora MacCostagáina ráda a respektovala ho, ačkoli jeho první reakce na její povýšení byla nepřátelská, podobně jako v případě mnoha dalších vyšších důstojníků v Oblasti jih. Nyní už ji akceptoval a stál za ní, když to bylo potřeba, ačkoli v poslední době to nebylo nutné. Její úspěšnost odhalování zločinů dosahovala více než šedesáti procent a proti golfistům, misogynním kolegům a svobodným zednářům, jako byl náměstek policejního prezidenta Frank Magorian, který už nevedl Gardu stejně silnou rukou jako dřív, se Katie naučila bránit sama.

Vrchní inspektor MacCostagáin se na ni podíval a Katie vycítila jeho smutek. „Uvidíme se později,“ řekl jí a vzal si ještě jednu sušenku.

Asi ve tři hodiny za ní přišel Mathew McElvey, mladý tiskový mluvčí stanice, aby si mohli projít, co řeknou novinářům o Jimmym Ó Faoláinovi.

„Moc toho nebude, abych byla upřímná,“ oznámila mu. „Budu žádat případné svědky, aby se na nás obrátili, ale to je asi všechno. Řeknu, že ho doma našla zastřeleného jeho přítelkyně, ovšem nechystám se jim oznámit, že jsme ho našli na záchodě, ani se nebudu snažit hádat, jaký mohla mít jeho vražda motiv. Nechystám se ani říct, že ho měli všichni rádi. Jeden člověk zjevně ne, a to stačilo.“

„Nemáte vůbec žádné podezřelé?“ zeptal se Mathew. „Co ta jeho přítelkyně?“

„Nemůžu nikoho vyloučit, ale nevidím důvod, proč by se ho naše krásná Viona chtěla zbavit. Byl její slepice, která snáší zlatá vejce. Samozřejmě jsme jí udělali test, jestli nemá na rukou povýstřelové zplodiny, ale výsledek byl negativní a nenašli jsme na místě žádné vyhozené rukavice.“

„Neměla nějakého žárlivého bývalého nebo něco takového?“

„To budeme samozřejmě zjišťovat. Ale mám pocit, že možná najdeme nějaké stopy, až se forenzní auditoři podívají na jeho účetní záznamy. Není běsu většího než hněv člověka, kterého obrali o akciové opce.“

„Dobře,“ přikývl Mathew a podíval se na hodinky. „Řekl jsem novinářům, ať přijdou ve čtyři, jestli vám to vyhovuje.“

Když se Mathew zvedl k odchodu, na otevřené dveře Katii-ny kanceláře zaklepal detektiv Ó Doibhilin. Byl neoholený, rozčuchaný a na sobě měl péřovou bundu měděné barvy a světle šedé přiléhavé tepláky se skvrnami od piva.

„Dobrý den, Michaele,“ pozdravila ho. „Jak to jde s Twomeyovými?“

„Konečně — konečně — myslím, že mám nějaký výsledek,“ řekl jí.

„Vypadáte vyřízeně. Pojdte si sednout.“

„Nejsem ani tak vyřízený,“ opáčil detektiv Ó Doibhilin, „jako unuděný k smrti. V životě jsem si ještě nevyslechl tolik hrozných keců. Všichni ti blbci mluví jenom o fotbalu a o drogách a o tom, s kým se v nejbližší době vspí, jako by to někdo chtěl dobrovolně udělat. Myslel jsem, že mi z toho přeskočí. A ještě se musím každý den oblékat jako chodící reklama na fitness obchod.“

Katie se musela usmát. Detektiv Ó Doibhilin se pyšnil tím, že se vybraně obléká, ale poslední dva měsíce pracoval v utajení a sledoval Twomeyovy a Quinnovy, což znamenalo bydlet

v pronajaté garsonce na Fair Hill a naparovat se před nimi jako nespokojený mladý Corčan z chudšího severu města.

„Příští úterý povevou přes Rosslare na trajektu v 16:25 z Fishguardu karavan. Bude nacpaný fentanylem.“

„Tak tomu říkám výsledek,“ pochválila ho Katie. „Řekl jste o tom strážmistru Begleymu?“

„Řeknu mu to, jakmile se vrátí z oběda.“

„Tak vidíte, říkala jsem vám, že všechny ty večery v Halfway Baru se nakonec vyplatí.“

„To určitě, vyplatí, ale myslím, že budu muset poslat játra do nemocnice Mercy na detox a mozek někam na kliniku, aby mi ho tam zase dali do kupy.“

„Musíme to naplánovat opatrně,“ přemítala Katie. „Nechceme, aby na ně skočila finanční správa, jakmile připlují, a až za nimi pojedeme z Rosslare do Corku, nesmějí zjistit, že je sledujeme. O tu malou rybu nestojím. Jde mi o Seamuse Twomeyho a Douglase Quinna, ty chci a to znamená, že je musíme sebrat s fentanylem *in flagranti*.“

„Vím o pár místech, kde skladují zboží,“ přikývl detektiv Ó Doibhilin. „V zadní části garáží Maxol na Watercourse Road a v prázdném domě na rohu Great William O'Brien Street. Také se zmínili o zbraních a výbušninách, ale nevím, kde je mají. Nechtěl jsem na ně moc tlačit, aby mě nezačali podezírat.“

„Vedl jste si moc dobře, Michaela. Vím, že to nebylo snadné.“

„Myslím, že to nejtěžší na tom je odehnat od sebe sestru Seamuse Twomeyho. Neustále mě zve k sobě domů na něco, čemu říká panák a pomuchlání. Měla byste ji ale vidět, je obří. Ježíši. Jako velryba v minisukni.“

Jakmile detektiv Ó Doibhilin odešel, Katie dopila kávu a prošla si všechny vzkazy a zprávy, které se jí to ráno objevily na stole. Poté co jí Conor řekl novinky o Barneyem, se cítila

daleko méně vystresovaná a neklidná, a pokud varování detektiva Ó Doibhilina povede k úspěšnému stíhání Seamuse Twomeyho a Douglase Quinna kvůli pašování drog, udělá jí to ohromnou radost. Závislých na opiátech se v Corku stávalo víc a víc lidí různého věku a od ledna už policie řešila sedmáct úmrtí spojených s konzumací opiátových drog. Pacienti začínali s pilulkami na předpis na nějaké menší neduhy jako bolavá záda, ale rychle na lécích získávali závislost a obraceli se na černý trh, aby ji mohli žít.

Fentanyl je přitom jeden z nejnebezpečnějších opiátů, protože může být padesátkrát silnější než heroin. Právě fentanyl zabil i zpěváka Prince. Katie její protidrogový tým varoval, že je drogu stále snazší sehnat v několika hospodách a klubech ve městě, a to buď v podobě karfentanilu, který byl původně vyvinutý pro zklidnění velkých zvířat jako skotu, a dokonce i slonů, nebo oxycontin — případně falešného oxycontin.

Siobhan, čtyřiatvacetiletá dcera Katiiny sousedky, zemřela na předávkování fentanylem prvního června. Byla maminkou sedmiměsíční holčičky a brala opiáty na chronické bolesti po těžkém porodu. Katie přišla na její pohřeb na hřbitov svatého Colmana. Ten den byla obloha žulově šedivá, ale když spouštěli rakev do hrobu, objevila se mezi mraky duha. V tu chvíli se Katie ještě pevněji rozhodla, že pašování opiátů zatne tipec jednou provždy.

Nikdy si nemyslela, že to bude snadné. Většina dealerů fentanyle se rekrutovala z odštěpeneckých skupin IRA, jako byl například gang, který vedl Seamus Twomey a Douglas Quinn. Říkali si *Fola na hÉireann*, Irská krev, a byli tím nejnásilnějším gangem ve městě, ne-li v celém hrabství. Jedním z jejich oblíbených trestů bylo posadit oběť na konec lešenářské trubky, aby se na ni svou vahou pomalu nabodla.

Moirin znovu vykoukla ze své kanceláře. „Nedala byste si ještě kávu, madam?“ zeptala se.

„Ne, děkuju, Moirin. Jestli si dám ještě trochu kofeinu, budu tady skákat jako luční kobylka.“

„Byl to tedy šok, když jsem slyšela, co se stalo Jimmymu Ó Faoláinovi,“ přiznala Moirin. „Zaplatil holčičce mojí sousedky léčbu rakoviny v Americe a vůbec nikde se tím nechlubil. Podle toho, co jsem slyšela, byl skutečný *flaithiúlach* — jeden z nejtědřejších mužů, které člověk může potkat.“

„To říkají všichni,“ pousmála se Katie. „Ale dokonce i svatí mají své nepřátele.“

Poznamenala si body prohlášení, které se chystala sdělit novinářům na tiskové konferenci, vstala od stolu a zašla do malé koupelny v zadní části své kanceláře. Zírala na sebe do zrcadla nad umyvadlem a pomyslela si, že po hrozně dlouhé době vypadá čerstvější a hezčí. Bylo to tím, že ji povzbudily Conorovy zprávy o Barneyem, ale také proto, že si minulý týden zašla do kadeřnictví Solo Hair Design na Camden Wharf a nechala si hřívu zase zkrátit na mikádo a obarvit na temnější odstín červené, tmavé téměř jako zralé třešně. Líbilo se jí, jak se jí vlasy pohupují kolem tváře, když hýbe hlavou.

Vždycky měla pocit, že by nemělo být nutné využívat atraktivního vzhledu při jednání s těmi kolegy, kteří se k ženám v policejním sboru chovali jako k podřadným, ale realitě bylo potřeba čelit. Vždy ji respektovali nejvíc, když vypadala atraktivněji.

Komisař Pearse se jí jednou dokonce přiznal, že vůbec neposlouchal, co mu vykládá o systematickém vandalismu a ničení vodoměrů, protože „si nikdy předtím nevšiml, jak výrazný odstín zelené mají vaše oči“.

4

Z minibusu pomohli pěti starým lidem řidič a dva jejich mladší příbuzní. Staříci měli šedé nebo bílé vlasy, kromě jednoho, který byl holohlavý až na dlouhou přehazovačku, kterou mu vítr zvedal z hlavy jako křídlo zraněného racka.

Šourali se v těsném hloučku branou hřbitova svatě Kateřiny téměř ve vojenské formaci. Všichni byli oblečení v černém kromě jedné z žen, která na sobě měla tmavozelený kabát. Dva mladší příbuzní je následovali a nesli v celofánu zabalenou kytici růží.

Procházeli mezi slepými kamennými anděly a záhony, až došli k hrobu s vysokým černým mramorovým náhrobkem. Ze tří stran ho chránily vysoké tisy, téměř třímetrové, a před hrobem stála kamenná lavice, na níž se všech pět — tři bratři a dvě sestry — usadilo. Nebylo pochyb o tom, že jsou příbuzní: všichni měli stejně široký obličej a rozplácly nos. Dva mladší příbuzní položili růže na hrob a poté se postavili za lavici. Byli to dva asi dvacetiletí muži; tvářili se vážně a svědomitě, ale zjevně se necítili příjemně. Jeden z nich zívá.

Po asi minutě tichého rozjímání se nejstarší muž opřel o hůl a ztěžka vstal. Odkašlal si a řekl: „A tak utekl další rok ode dne, kdy nás Brianna opustila. Je těžké uvěřit tomu, že je to už šest let od chvíle, kdy jsme naposledy slyšeli její hlas a společně jsme pozvedli sklenky na oslavu rodiny O’Learyových a všeho, čeho dosáhla. Šest let! A ať si lidé říkají, co chtějí, o tom, že čas všechno zahojí! Já vím, že nám všem Brianna chybí víc, než je možné slovy vyjádřit.“

Odmlčel se a potom pokračoval: „Pořád si zpívala, vidíte? *Poslední růži léta* kterou jsme zpívali na jejím pohřbu. Nejsem žádný John McDermott, takže se ji nebudu pokoušet zazpívat, ale její slova mají pořád stejnou váhu, jako když nás Brianna předčasně opustila.

Nenechám tě, ty osamělá / Chřadnout na stonku / Když ostatní krásné spí / Běž spát s nimi / Vlídne s láskou rozsypu / Tvé lístky po posteli / Kde tvoje družky ze zahrady / Leží bez vůně a mrtvé.“

Nedostal se ani do poloviny písně, když vtom zaslechli slabé strašidelné hvízdání. Nejdřív si pomysleli, že je to jen odpolední vítr, který fouká do větví stromů na hřbitově. Ale hvízdání neustávalo; bylo hluboké a chvělo se, občas jako by zaváhalo, ale poté se znovu rozeznělo. Dívali se jeden na druhého, až nakonec jeden z mladých mužů řekl nahlas, na co všichni mysleli.

„Ježíši, není to duch babičky Brianny, že ne?“

„Nebud' blbej,“ odbyl ho druhý mladík. „To je jenom vítr, nic víc.“

„Tak to ani náhodou není jenom vítr! Poslouchej! Jestli to není duch, co hraje na píšťalu, tak co to teda je?“

Nejstarší muž pozvedl hůl a řekl: „Buďte chvíli zticha, vy dva! Nechovejte se tak neurvale! Jsme tady, abychom uctili matku vaší mámy, a jestli se její duch rozhodl, že nás při našem vzpomínání navštíví, tak budiž!“

„No jasně,“ přikývl jeden mladík. „Ale myslím, že babi na flétnu nikdy nehrála.“

Chvíli seděli a poslouchali, a i když šeptavé hvízdání postrádalo jakoukoli melodii a bylo přerušované, pokračovalo dál. Bylo to jako poslouchat hudebníka, který se nemůže rozhodnout, co bude hrát dál. Jedna z žen sepjala ruce v modlitbě.

„Drahá Brianno, jestli jsi tu teď s námi: máme tě moc rádi a z celého srdce se nám po tobě stýská.“

Hvízdání náhle přerušilo vzteklé krákaní vran, které na sebe pokřikovaly, a bylo slyšet, jak zuřivě máchají křídly a šát-rají jimi po zemi.

„Všechno to přichází tamhle odtud,“ vykřikl jeden z mladíků. „Vydržte chvíli, já se tam zajdu mrknout.“

„Jdu s tebou, brácho,“ ozval se druhý mladík. Odešli od truchlící skupinky seniorů a přešli cestičku, aby se podívali, odkud ty podivné zvuky vycházejí. Když oba muži obcházeli další keř, vrány stále krákalý a zmateně máchaly křídly, ale jakmile se objevili, všichni ptáci do jednoho se zvedli ze země se zvukem, jako když někdo otřepává mokrý deštník.

Mladíci spatřili čtyři anděly v životní velikosti — každého v jednom rohu malého, štěrkem vysypaného čtvercového prostranství. Nevšimli si, že tři andělé smutně shlížejí k zemi, zatímco čtvrtý upírá pohled k obloze. Jejich pozornost upoutal muž sedící na kovové lavičce mezi dvěma anděly. Měl na sobě džíny a džínovou košili a ruce mu ležely v klíně. Mohl tam klidně odpočívat a meditovat, jenomže mu chyběla hlava a místo ní mu z hrtanu trčela kovová píšťala.

„Kristepane,“ zašeptal jeden z mladíků. „Myslíš, že to je opravdový, Seane? To snad musí bejt nějaký halloweenskej vtípek.“

Sean stál jako socha a ruce si tiskl k ústům. Ramena bezhlavého muže a jeho košile pod krkem a na prsou byla celá vínovohnědá od zaschlé krve, jejíž stříkance měl mrtvý i na nohavicích džínů. Tkáň kolem uříznutého krku se třepila a mladíci mohli jen hádat, jestli ji rozklovaly vrány.

„Na webu jsem jednou viděl jeden takovej vtípek,“ pokračoval ten první, ale hlas se mu stále více třásl. „Byl tam chlap

a ležel před vratama do garáže, jako by na něho spadly a usekly mu hlavu, a všude kolem byla krev. Zavolali k tomu policajty, ale byl to jenom kanadskej žertík, chápeš?“

Stále ještě mluvil, když se zvedl vítr a rozvířil suché listí na hřbitovní cestičce. Píšťala začala znovu hrát. Tiše a nemelodicky, ale stejně melancholicky jako ve skladbě *Poslední růže léta*.

„Když věrná srdce leží uschlá / A ta milující odvanula / Kdo jen by obýval / Tenhle pustý svět sám?“

Jedna vrána se snesla dolů a vzdorně se usadila bezhlavému muži na rameni. Začala mu klovat do krku a jedním okem zírala na oba muže, jako by je vyzývala, ať si ji zkusí odehnat.

První mladík hlesl: „Seane... Ježíši. To musí bejt skutečnej chlap. Ty vrány by ho jinak neklovaly, že ne, kdyby to byla jenom figurína?“

Sean neodpověděl, jen se otočil, předklonil se a vyzvrátil na hřbitovní cestičku napůl strávenou slaninu s vejci, světle hnědou a zdobenou rajčaty jako suchými okvětními lístky růže.

5

Katie byla zrovna na cestě k výtahu, když zaslechla, jak cinkl. Vystoupil z něj inspektor O'Rourke a pospíchal k ní.

„Dobrý den, Francisi,“ pozdravila ho.

Inspektor O'Rourke byl malý, měl postavu jako válec, červený obličej a bojovně vystrčenou bradu. Katie se vždycky zdálo, že její kolega vypadá, jako by neustále dychtil vyprovokovat hádku s kýmkoli, kdo s ním nesouhlasí.

„Chtěl jsem vás chytit, než budete mluvit s novináři, madam,“ vyhrkl a položil si dlaň na hrudník, jak lapal po dechu.

„Nemáme podezřelého, že ne?“ zeptala se ho Katie.

„Ne, s Jimmym Ó Faoláinem to vůbec nesouvisí. Ani ne před půlhodinou jsme na lince 112 přijali hovor ze hřbitova svaté Kateřiny nahoře v Kilcully. Jasně, všechny nás napadlo to samé: ‚Neříkejte, že je na hřbitově nějaká mrtvola.‘ Ale ona je. Na lavičce tam sedí nějaký chlápek a má uříznutou hlavu.“

Zvedl k ní svůj telefon a ukázal jí fotografii, kterou mu poslali policisté z Kilcully. Katie si ji chvíli s hrůzou prohlížela. Šlo těžko uvěřit, že je skutečná.

„Kde má hlavu?“ zeptala se. „Tím chci říct, jestli víme, kdo to je.“

„Zatím po ní není ani stopy. Ale ještě jsme neprohledali celý hřbitov.“

„A tohle... co to má zaraženého v krku?“

„Věřte tomu, nebo ne, je to kovová píšťala.“

Katie se na inspektora O'Rourka nevěřičně podívala. „Kovová píšťala? Vážně?“